

Els records de l'àvia Francisqueta

Després que l'àvia Francisqueta morís a l'edat de noranta-quatre anys acabats de fer i abans d'explicar bonics records i anècdotes seves, vull fer un petit homenatge a la persona que la va cuidar molt bé fins a la seva mort: la tia Lluïseta Piferrer, juntament amb els seus fills i néts. Una de les anècdotes més boniques que tinc de l'àvia i que ella mateixa mai no va voler reconèixer és aquesta: va dir als pares que jo seria un tap d'ampolla i que no passaria de la taula. Potser l'àvia, aquí, es va equivocar. L'àvia sempre rebia a casa seva moltes visites de les amigues, que a poc a poc anaven parlant dels seus records, i a mi m'agradava escoltar aquelles converses tan interessants que tenien.

A l'àvia Francisqueta li agradava sempre donar ordres als fills i néts. No tenia pèls a la llengua i deia les coses pel seu nom. Recordo molt bé que deia a la seva filla Joaquina (la meva mare) que no volia estar més en aquest món i que volia morir amb dignitat, i ella sempre

li contestava: «Prou, d'aquest tema, mare! Serem nosaltres els qui morirem abans que vós».

L'àvia era una persona molt alegre, treballadora i amb una fortalesa increïble, que ens estimava a tots. El dia del seu enterrament jo vaig llegir el psalm responsorial a l'església d'Ultramort, com faig a Verges habitualment, pregant per ella. L'àvia Francisqueta ens va ensenyar moltes coses: respecte, educació i ser nosaltres mateixos. Moltes gràcies, àvia, tant si ets a la muntanya sagrada com en alguna estrella de l'Univers. Sempre t'estimarem molt.

Aquests són els records que tinc de l'àvia Francisqueta, una dona valenta fins a la mort, el dia 22 de maig de l'any 2014.

JOSEP COTS I OLLER

Tot recordant Verges, el meu país petit

Són molts moments, els que dedico a llegir País Petit, tot i que visc a Dénia (País Valencià) des de fa moltes dècades, gràcies a la meva neboda Maite, que em fa arribar puntualment la revista del meu poble.

La llegeixo i la rellegeixo una vegada i una altra. Hi ha articles preciosos, escrits per persones que em recorden els temps de la meva joventut entre vosaltres; a moltes no les conec personalment, però sí que m'evoquen membres de la seva família amb qui m'uneixen llaços d'amistat o de parentiu, i moltes vegades em transporten a llocs i fets que formen part de la meva vida. Per a mi, País Petit és una manera de sentir-me prop de la meva família i de la meva gent.

Ara tinc a les mans el número 21: «Lluís Llach, Fill Predilecte de Verges»; quina emoció! Per molts anys, Lluís, encara que sigui tard! «La Mort balla per a Rius de llibertat»; quins records de quan el meu germà Jau-

me ballava la Mort i tots els altres germans de can Gelà fèiem diferents papers a la Processó!: en Quimet, del Sanedrí i de Judes; en Ciset, a l'*Stabat*, l'Antoni i en Josep, a la tropa de jueus, i jo mateixa, a guarnir la imatge de La Pietat, la Mare de Déu del meu carrer. Tots ells i els qui com ells han fet tantes coses per al poble mereixerien un record a País Petit, on s'agraís la seva tasca per a fer de Verges un poble meravellós.

També voldria felicitar els qui han ideat i portat endavant la iniciativa de fer una estelada d'espelmes, tan famosa i seguida a tot arreu. Quan jo, per la Diada, posi la senyera al balcó, també tindrà un record per al meu poble i per a tots vosaltres.

FRANCISQUETA POCH